

God is gastvrij

Voor Israel en onze Joodse landgenoten was het deze week Nieuwjaar: het jaar 5776 begon. Ook al is deze jaartelling een andere, toch staan we er hier bij stil. Op Joods Nieuwjaar was namelijk lang geleden iets belangrijks gebeurd. Op die dag was de Tabernakel gebouwd: het tent-heiligdom waarin God woonde te midden van zijn volk onderweg.

Dat gaf de mensen een veilig gevoel. Ze waren immers kwetsbaar: weggevlucht uit Egypte, waar hun leven bedreigd werd. En nu was men in de barre woestijn. Maar: Góð was bij hen, op weg naar het Beloofde Land. Aan het begin van dat nieuwe jaar liet Hij zien: Ik woon bij jullie. Dat wordt trouwens ook een aantal dagen ná Nieuwjaar gevierd, met het Loofhuttenfeest. Er worden dan hutten gebouwd, met deels open daken, waarin men tijdelijk woont: enerzijds maakt dit kwetsbaar voor weer en wind, anderzijds kun je zo de hemel zien en denken aan God die het kwetsbare bestaan van Israel beschermt. Naast openheid voor God is er ook gastvrijheid voor de naaste: men nodigt bekenden én onbekenden

spontaan uit in de eigen hut om mee te eten en te vieren. Juist als het bestaan kwetsbaar is, ben je immers op elkaar aangewezen en kun je elkaar vreugde en gezelligheid schenken.

In Psalm 27 komt dit thema op bijzondere wijze naar voren. Aan het woord is een mens op de vlucht. Vijanden staan hem naar het leven. Je zou de Psalmdichter David een oorlogsvluchteling kunnen noemen. Op zoek naar asiel. En hij vond dit: bij Góð! Hij zegt: 'God bergt mij in zijn loofhut.' (Ps.27:5). David weet zich welkom bij niemand minder

Ds. Trouwborst

COLUMN

dan God Zelf. Blijkbaar is God iemand die open staat voor vluchtelingen. Die hen beschermt. Die hen mee laat eten in zijn eigen loofhut.

'Hij verbergt mij in het verborgene van zijn tent,' lezen we vervolgens. Woorden die herinneren aan de Tabernakel. God neemt de vluchteling op, niet maar ergens aan de rand van zijn bestaan, maar tot in de kern van zijn heiligdom en van zijn hart. Het verborgene, het voor de buitenwereld afgeschermd; wij zouden zeggen: het privé-terrein,

in dit geval nota bene van God. Daar waar een ander niet zo maar komt. Maar vluchteling David is er welkom. Geborgen in Hem.

**'Je zou de
Psalmdichter
David een
oorlogsvluchteling
kunnen noemen'**

Joods Nieuwjaar en Loofhuttenfeest: het zijn voor Israel altijd weer kostbare en bemoedigende feesten. Ook voor ons zijn ze veelzeggend. Deze God wil ook onze God zijn. Ook wij mogen schuilen bij Hem. Met alles van ons leven.

Tenslotte inspireert deze gedachte ons om zelf een schuilplaats te zijn, voor de kwetsbare ander.

Moge God zo Israel en al zijn mensen een goed en zoet nieuwjaar schenken!

Ds. G.A. Trouwborst, Nieuwleusen